

майка; защо го употребляваше съ толка жесто-
сть и неправда, а пакъ нейни-те две суцы дѣца,
ков-то роди съ истаго отца вынаги ги милваше
и гаяше. Многожды бѣше безъ причина злоща-
стно-то дѣтенце. Единъ день го удари толко сил-
но по глава-та, щото дѣте-то падна на земля-та
замаяно. Той часъ влѣзе оный отецъ; и понеже
ся побуди на сожалѣніе негово-то сердце, отъ то-
гда не можеше да гледа съ благодареніе млада-та
своя ступаница. Покаяся, че взе втора жена, и ѿ
даде много дерзновеніе, рѣшися, да я натири отъ
дома си, и да я напусти. Абіе онова сираче падна
на нозѣ-те бацины си, и му рече: Отче! мы сме
у дома три дѣца, и само азъ претерпѣвамъ злины.
Ако натиришь майка ни ще ся жалиме и трима.
Удивися мащиха-та за благоразуміе-то, и добро-то
серце на мужественно-то дѣте, и премѣни совѣмъ
поведеніе-то си и като ся покая за свои-те неп-
равды впрочемъ ся обхождаше еднакво камъ вси-
те си дѣца.

ПРАВОУЧЕНІЕ.

Членъ 2.

За ярость-та.

Отець. Нечаянна-та ярость е горяща лодина,
кой-то вдухнува намъ въ вси-те наши чувства